ТВОРИТИ СВІТ КРАСИ, ГАРМОНІЇ ТА ДОБРА

Мистецтво було Богом в родини Саєнків. Цю світлу віру в магічну, таємничу, всеперемагаючу силу мистецтва Леся Майданець успадкувала від своїх рідних: дідуся й матері. Наполегливо долала талановита дівчина шлях до митця-професіонала: мистецька студія Олександра Саєнка, приватна школа Миколи Шкарапути, Львівський інститут прикладного і декоративного мистецтва (факультет художнього текстилю), асистентура – стажування при Український академії мистецтва.

У 1992 р. Лесю приймають до Національної спілки художників. Вона отримала почесне звання магістра живопису, стала членом Європейської текстильної асоціації (1995).

Нині Леся Майданець – доцент Інституту декоративно-ужиткового мистецтва та дизайну ім. М.Бойчука.

Художниці випала честь бути учасницею багатьох виставок в Україні й за кордоном (Канада, Франція, Бельгія, Австралія, Польща, Угорщина, Росія). Її роботи зберігаються в музейних колекціях і приватних зібраннях.

Насичуючись у "глибинах безконечності", у близькій і далекій спадщині рідної, по-дитячому щиро любимої української культури, через складний процес аналізу та синтезу Леся Майданець крок за кроком іде до пізнання власної мистецької істини. Аналізуючи її вже такий вагомий доробок, зазначимо, що образна мова Лесі оригінальна, смілива та дуже особлива. У чому ж полягає ця особливість?

По-перше, це ясність, урівноваженість та "міцність" композицій. По-друге, це площинність і локальність кольору (з прагненням до ускладнення його світломодуляції). А головне – це асоціативно-символічна колористика тканини, що викликає в глядача відчуття національного колориту. Феномен цей надзвичайно складний, він сьогодні ще не одержав ні системного аналізу, ні словесного еквівалента.

Лесі Майданець судилося в новому часовому вимірі, нових матеріалах і новій технології здійснити мрію свого геніального дідуся про власний стиль і оригінальні засоби формотворення. Як і в нього, улюблений Лесин колір – жовто-золотавий, як і в нього – граничне узагальнення, монументальність форм і пошуки невловимого "ритму ритмів". Однак у Лесі поступово урізноманітнюється й ускладнюється тематика, до палітри залучаються нові кольори. Наприклад, рожевий – один із улюблених кольорів народного живопису, колір зимового сонця на вечірньому прузі й коштовного каменю турмаліну. В Лесиних композиціях він не такий уже й локальний, а ускладнений, мінливий і пульсуючий.

Леся працює в техніці ткацтва та малярства на тканині. Її твори розраховані на сприйняття з відстані, вона завжди приділяє велику увагу розміщенню своїх робіт в інтер'єрі, шукає оптимальні розміри, враховує можливі варіанти освітлення. За типологією – це декоративні та монументально-декоративні тканини (гобелени, батик).

У наш час народжується (особливо серед молоді) своєрідний тип художника-полістиліста. Ці риси помітні й у Лесиному доробку. Окрім художніх тканин, Лесю приваблюють й інші матеріали та техніки: живопис, графіка, розпис писанок, розпис на склі, мозаїчний набір соломою. Оформлення багатьох інтер'єрів на Чернігівщині, сучасний дизайн культурних центрів, шкіл, дитячих закладів – усе це у величезному, як на її роки, творчому доробку.

Творчість Лесі Майданець позначена оригінальним філософським поглядом, глибинним осмисленням народних традицій, власним мистецьким стилем. Поєднання земного й космічного – двокрилля її світобачення, якому властиве природне відчуття кольору та пластичної лінії. Вміння передати невловимість руху, притаманного Всесвіту, у творах Лесі живе всередині форм статичних. Складається враження, що все таємниче, казкове, магічне приваблює її. Знаковість, "закодованість" Лесиних робіт спрацьовує на дивовижно людяну, гуманістичну актуалізацію спадщини – адже в її роботах "життя усміхається сонцем". Пам'ять-любов владно кличе її до нових глибин, а вже звідти – на поверхню її тканин-полотен.

У цій молодій художниці поєднується раціоналізм та інтуїція, злет фантазії та вміння чітко висловлювати свої творчі задуми. Від безпосередніх пошуків, полістилічності вона дедалі впевненіше прямує до свого власного стилю, бо "найкращий стиль у мистецтві – індивідуальний".

Шлях до свого сузір'я, до своїх вершин триває. І хочеться вірити, що Доля завжди їй усміхатиметься.

(Див. третю стор. обкладинки).

Ніна Велігоцька,
кандидат мистецтвознавства,
заслужений діяч мистецтв України